

Ο εκατόνταρχος που είδε τον Κύριο

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

! Πώς γυρίζουνε μέσα του τα πάνω, κάτω! Κι
ούτο, ξαφνικά κάτι τυχαίνει και θέλει τ' άλλο.

Λογγίνος.

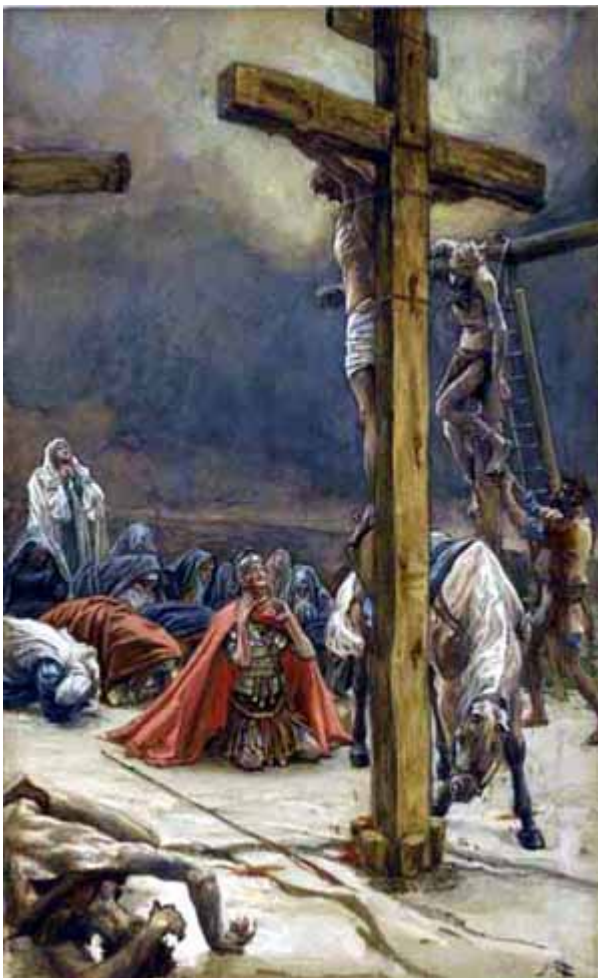
Ήτανε αξιωματικός , σκληρός. Είχε εκατό

στρατιώτες να διατάζει, και τότε, λέει, θα σταύρωναν τρεις καταδίκους! Οι δυο ήτανε ληστές, κακούργοι. Ο άλλος ήτανε, καθώς έλεγε ο ίδιος, γιος του Θεού!

Μπα! Δεν τα έχαφτε ετούτα ο Λογγίνος! Μα τι τον ένοιαζε; Αυτός μονάχα τη δουλειά του κοίταγε. Ο ηγεμόνας τον διέταξε να πάει με τους στρατιώτες του για να φυλάει, μη γίνουν τίποτα φασαρίες κει που θα στήναν τους σταυρούς. Και πήγε. Πιάσαν τις θέσεις οι στρατιώτες του, στάθηκε λίγο παράμερα ο Λογγίνος, να βλέπει ό,τι γίνεται, αδιάφορος για το σπουδαίο θέαμα, που μάζεψε τόσους πολλούς περίεργους τριγύρω...

Μα τι παθαίνει! Μη χειρότερα! Τα μάτια του δεν ξεκολλούν απ' εκείνον, τον «γιο του Θεού»! Μπα σε καλό του! Μα, στ' αλήθεια, τούτος ο αδιάφορος, ο σιδερένιος εκατόνταρχος παραξενεύεται από τη γαλήνη του μελλοθάνατου. Και τον κοιτάει. Τον κοιτάει συνεχώς. Σαν να 'ναι μαγνήτης που τραβάει κατά κει το βλέμμα του. Θυμώνει! Παίρνει τα μάτια. Οι στρατιώτες του παίζουνε ζάρια. Πάει από πάνω να τους χαζέψει. Φεύγουν τα μάτια του. Ξανακοιτάει το πρόσωπο του κατάδικου...

Τον έχουν πια από ώρα καρφωμένο στον Σταυρό. Έφυγε κιόλας το πολύ το πλήθος. Λίγες γυναίκες, μια μάνα, ένας μαθητής, κάποιοι υπηρέτες του ναού και μερικοί αδιάφοροι, περίεργοι, έχουν μείνει. Κι οι στρατιώτες ξάπλωσαν στη γη και παίζουν ζάρια...

απ' τον σταυρό: «Ιδού ο Υιός σου», είπε στη «Διψώ», είπε σε λίγο και σε λιγάκι ακόμα:

Ω Θεέ μου,! Τι έγινε τότε! Ποτέ δεν το

ξεχνάει ο εκατόνταρχος. Μεμιάς ο ήλιος κρύφτηκε. Σκοτείνιασε, μέρα μεσημέρι, σαν να 'ταν μεσονύχτι. Σεισμός συντάρραξε τον τόπο για ώρα πολλή – ατέλειωτος φαινόταν στον Λογγίνο. Σκίστηκε η γη εδώ κι εκεί. Οι άνθρωποι τρομαγμένοι βάλανε τις φωνές. Στρέφει τα μάτια ο εκατόνταρχος στον ουρανό. Μεσ στο πηχτό σκοτάδι βάζει φωνή: «Αλήθεια, ήτανε γιος του Θεού ο Σταυρωμένος!»

Ακούς εκεί, τι παθαίνει ο άνθρωπος! Δεν λέει να ηρεμήσει η ψυχή του. Κατέβηκε απ' τον Γολγοθά, ήρθε στην αγορά, μα η καρδιά του μεσ στα στήθια του γοργοχτυπάει ακόμα. Τραβάει στη Συναγωγή. Εκεί είναι συναγμένοι όλοι εκείνοι που ζητήσανε να σταυρωθεί ο Ναζωραίος. «Γιος ήταν του Θεού», τους λέει ο Λογγίνος, κι αυτοί θυμώνουνε. Πού να παραδεχτούν πως κάναν λάθος!

Θυμώνει με τον εαυτό του ο Λογγίνος. Αυτός που ήτανε σκληρός και αδιάφορος, πώς τον πιστεύει τούτον τον Χριστό, πως είν' στ' αλήθεια του Θεού ο γιος;

Όταν τον έθαψαν, βάλανε πάλι τον Λογγίνο να φυλάει, μην έρθουν, λέει, κρυφά οι μαθητές και κλέψουν τον νεκρό, για να διαδώσουν πως τάχατες αναστήθηκε. Άγρυπνοι μένουνε οι στρατιώτες από τον φόβο της τιμωρίας. Άγρυπνο κρατά και τον Λογγίνο η σκέψη του Ναζωραίου. Κι εκεί, προς τα μεσάνυχτα, να, βλέπει με τα μάτια του τη λάμψη! Βλέπει το θαύμα: τον σεισμό, τον αστραπόμορφο άγγελο, τον λίθο που κυλά μονάχος του μπροστά από το μνήμα. Κι έμεινε άδειος ο καινούριος τάφος... Σεντόνι και σουδάριο σε μια γωνιά... Πού πήγε ο Ναζωραίος;

Λαγοί γινήκανε οι στρατιώτες του κι ο Λογγίνος τρέχει στους αρχιερείς. Τους λέει τι έχει γίνει και πως ο ίδιος πια πιστεύει στον Χριστό. Δίνουν αργύρια εκείνοι στους στρατιώτες, για να πουν πως τάχα κλέψαν τον Χριστό, ενώ αυτοί κοιμούνταν... Μα ο Λογγίνος λέει την αλήθεια! Όπου σταθεί, όπου βρεθεί, το μαρτυράει: «Στ' αλήθεια! Αναστήθηκε ο Χριστός!»

Τώρα ο Πιλάτος κι ο αρχηγός των Ιουδαίων θέλουν να τον ξεκάνουνε κι αυτόν. Μα το μαθαίνει ο εκατόνταρχος. Πετά στολές κι αξιώματα, αφήνει συγγενείς και φίλους και μ' άλλους δυο στρατιώτες του, που πιστέψανε κι αυτοί, φεύγει μακριά. Γίνεται απόστολος. Μιλά για τον Χριστό, τον Σταυρωμένο, που έχει αναστηθεί μπροστά στα ίδια του τα μάτια. Και ποιος δεν τον πιστεύει! Όλοι όσοι τον ακούν. Αφού τον είδε με τα μάτια του!

Σ' ένα πατρογονικό του κτήμα, μακριά, στην Καισάρεια, ζει ασκητική ζωή με
... των Ιουδαίων οι στρατιώτες με διαταγές
... σκοτώσουν. Μα δεν τονε γνωρίζουν. Τον ίδιο
... Λογγίνος; Έχουμε διαταγή να τον σκοτώσουμε

... Θα σας τον δείξω, τους απαντά. Μόνον

καθίστε κανα-δυο μέρες να σας περιποιηθώ, να φάτε και να πιείτε, να ξεποστάσετε
από το ταξίδι.

Σαν πέρασαν οι μέρες κι ήρθαν κι οι δυο στρατιώτες του που λείπανε, τους λέει ο
Λογγίνος: «Εγώ είμαι αυτός που ψάχνετε. Και τούτοι είναι οι δυο στρατιώτες μου».

Δεν πίστευαν στ' αυτιά τους οι φονιάδες. Ακούς εκεί! Να τους φιλέψει κιόλας! Πώς
να το κάνουνε το έγκλημα; Δεν πήγαινε το χέρι τους! Αρχίσανε να τον
παρακαλούνε ν' αρνηθεί την πίστη στον Χριστό, για να γλιτώσει. Μα εκείνος, όχι
μόνον δεν αρνήθηκε, παρά χαιρότανε που θα βρισκότανε σε λίγο μπροστά σ'
Εκείνον που αγαπούσε. Στηρίζοντας στην πίστη τους και τους δύο στρατιώτες,
λουστήκανε κι αλλάξανε τα πιο καλά τους ρούχα, δείξανε τον τόπο που θέλαν να

τους θάψουνε κι εγωνατίσανε μπροστά στους δημίους τους...

Του Λογγίνου η κεφαλή έφτασε ως τον Πιλάτο, απόδειξη πως πέθανε ο κήρυκας του Χριστού. Κι η ψυχή του πέταξε στον ουρανό. Εκεί αιώνια θα ατενίζει πια το πρόσωπο του Κυρίου του, ο θερμός απόστολος, ο Λογγίνος. Εκείνος που ήτανε πρωτύτερα ένας αλύγιστος, σκληρός και άπιστος εκατόνταρχος.

Η μνήμη του αγίου Λογγίνου του Εκατόνταρχου τιμάται στις 16 Οκτωβρίου

Σ.Γ.Α.

Άκουσε την ιστορία

%Logginos_ekato%